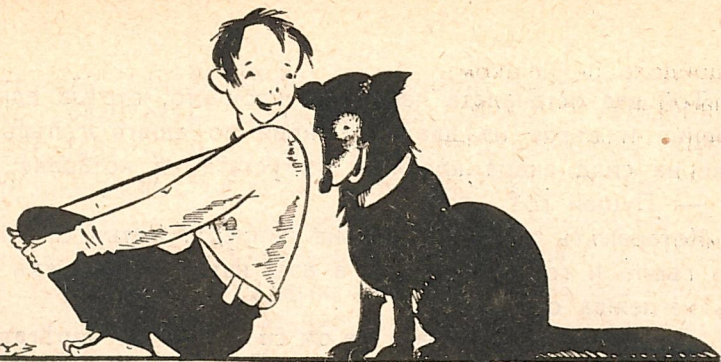




Лудоршиѣ на Чорлавия Крачуланъ

VII

Бѣха лудитѣ братлета
срѣдѣ джбравата дошли
и по близкиѣ дървета
чуха да брѣмчатъ пчели.
Крачуланъ се покатери
и бедата си намѣри.
Брѣкна въ дупката съ ржка,
а пчелитѣ зашумѣха,
зашумѣха, полетѣха,
и започнаха така:



по лицето, по ушитѣ,
по ушитѣ, по очитѣ,

по устата, по носѣтъ,
всички жиятъ и брѣмчатъ!
И по цѣлата джбрава
Крачуланчо гласъ надава.
Завѣртѣ му се гората,
и намѣсто благъ медецъ
съ плачѣ достигна до земята
непослушниятъ хитрецъ.
Щомъ катъ кучето видѣха
и пчелитѣ полетѣха.
И съ подпухнали очи
то започна да квичи.
Безъ посока и безъ пжтъ
ей ги двамата летятъ. . .

*

Чакъ при село тѣ се спрѣха
и, когато се видѣха,
не можаха да познаятъ,
кой отъ тѣхъ е Крачуланъ,
кой отъ тѣхъ е Караманъ.
Крачуланчо съсь ржце
пипа своето лице,
не намира ни очитѣ,
ни устата, ни ушитѣ,
нито вижда, нито чува,
а глава му се надува.
Толкозъ много тя отече,
че на тиква мяза вече.